

І ЧАСТ

Когато се докосваме

Първа глава

Минаваше полунощ, когато Люсиен отвори задния вход на своя ресторант, моментално целият настръхна и приглуши движенията си. По-навътре чу боботене на басов мъжки глас. Натрапник бе преодолял охранителната система. Въпреки че „Фюжън“ често беше препълнен от елегантно множество хора, дошли за късна вечеря или за нощен клубен живот, в събота и неделя ресторантът затваряше. Вътре определено не биваше да има никой. Люсиен тихо затвори задната врата, а юмрукът му здраво стисна чука за поло, който носеше. Беше намислил да го смени, защото бе пропукал, с неповреден от своя склад във „Фюжън“. Сега вече имаше други планове за него.

През повечето време Люсиен поддържаше смътно самодоволната, цинична нагласа на опитен, преситен от света развратник, на човек, който не претендираше за семейство, за родина, за кредо, за значителна част от съкровищата на планетата, които му се полагаха по закон, а те бяха много. Но бранеше онова, за което *все пак* претендираше. Винаги. Просто до този момент не бе съзнавал, че ресторантът, който наскоро купи, толкова дълбоко е легнал на сърцето му, че беше готов да влезе в битка за него.

Той забави ход по сумрачния коридор. Следваше сиянието на лампа, чиято светлина се процеждаше през

открехнатата врата, водеща към зоната на големия ресторантски бар. Обърна глава, беше наострил слух да чува и най-лекия шум. По гърба му полазиха тръпки, щом долови женски смях. Включи се и мъжки басов кикот – груб и задушевен. Чу се недвусмисленият звън на стъклени чаши, сякаш при наздравица.

Люсиен доближи вратата и се наведе към процепа.

– Защо си играеш игрички с мен? – чу мъжки глас.

– Игрички?

Препускащото сърце на Люсиен като че ли за миг потрепна от гласа на жената. Странно. Тя идваше от неговото родно място. Тонът ѝ беше весел, мелодичен, безгрижен, френският ѝ акцент се преплиташе с британска нотка. Вероятно разпозна акцента, защото много приличаше на неговия.

– Ти ми се надсмиваш – грубо каза мъжът. – Цяла нощ ме разиграваш. Не само мен. Тази вечер в ресторанта нямаше мъж, който ти да не омая.

– Всъщност се държах много предпазливо. В края на краищата, нали ще работим заедно – отвърна жената. Тонът ѝ внезапно бе станал по-отривист, по-хладен.

Люсиен остана с впечатление, че тя излъчва тревожни сигнали.

– Искам повече, не само да работя с теб. Искам да ти помогна. Искам те в дома си... в леглото си – каза мъжът, пренебрегвайки предупреждението на жената. Само за секунда повишената бойна готовност на Люсиен се смени с раздразнение, щом разпозна говорещия. Не беше прекъснал кражба с взлом в собствеността си.

Беше се натъкнал на прелъстяване.

Отвратен, той рязко отвори вратата и нахлу в смътно осветения лъскав ресторант. Двамата седяха един срещу друг до лъскавия махагонов бар с ръце, обгърнали тумбести кристални чаши за бренди. Той забеляза, че жената леко се отдръпна от мъжа, сякаш бе отблъсната

от неговото настъпление. Люсиен от разстояние мярна, че тя е облечена с вечерна рокля в синьо и сребристо, прилепваща към пълните ѝ стегнати гърди и безупречни извивки. Роклята бе с гол гръб и разкриваше малко от бялата съвършена кожа, която меко сияеше на бледата светлина. Като видя ръката на Марио Винчене, разперена върху мястото с оголена плът, раздразнението на Люсиен необяснимо прерасна в гняв. Изключително талантливият майстор готвач, който Люсиен бе наел от първокласен ресторант в Лас Вегас, беше нещо като примадона. Марио не забеляза Люсиен, докато той не приближи само на няколко крачки. Щом го зърна, ококори кафявите си очи.

– Люсиен! – пълната с бренди чаша увисна в ръката на Марио. Погледът на Люсиен отривисто се стрелна към изключително рядката бутилка, оставена на плота – коняк „Дюдоньон Еритаж“, елемент от личните запаси в кабинета му. Люсиен стовари чука за поло, който носеше, върху махагоновия бар и звукът отекна във въздуха като протест.

– Не бях си дал сметка, че съм ти предоставил секретния код за „Фюжън“. Или пък позволение за достъп до моя кабинет и личен бар. Дай обяснение, Марио – каза Люсиен с отчетлив, но безизразен тон, след като вече разбираше естеството на посегателството върху неговата собственост. Вярно, бе подразнен от нарушението и щеше да се погрижи неговият служител да го разбере. Просто още не бе решил дали да уволни този идиот. Никога не бе изпитвал особена слабост към Марио, но в края на краищата беше трудно да се добереш до толкова талантлив майстор готвач като него.

– Аз... аз не очаквах да те видя – смотолеви Марио.

– Явно.

Люсиен забеляза голата гъвкава ръка на жената да се снижава и алкохолът в чашата ѝ плисна по кристалната

извивка. За първи път той бегло погледна другия посетител в помещението. После пак провери.

– *Merde**.

– *Lucien***.

– Какво правиш тук, Елиз?

Със сигурност му се привиждаше – лице от неговото минало... красиво лице, но без никакво съмнение по-добре да не се беше появявало в този момент от живота му. Какво, по дяволите, правеше Елиз Мартен в неговия ресторант в Чикаго, на хиляди мили от родината им, на много стъпала по-надолу от позлатената клетка на общото им минало? Някаква вселенска шега ли бе това?

– Бих могла и аз да те попитам същото – побърза да отвърне Елиз, а тъмносините ѝ очи проблеснаха. Щом го разпозна, чертите ѝ се изопнаха. – Люсиен... *ти си Люсиен Льоно. Ти ли си собственикът тук?*

– *Какво?* Вие двамата познавате ли се? – попита Марио.

Люсиен погледна Елиз, да си мълчи. Пищните ѝ устни веднага се затвориха и очите ѝ станаха свирепи и непокорни. Добре бе схванала предупреждението му да запази мълчание относно връзката между тях, но това нищо не гарантираше. Доколкото познаваше Елиз, тя още не бе решила да си мълчи ли, или не. Прониза го тревожна тръпка. Трябваше да я изведе от „Фюжън“ на всяка цена... от живота си тук, в Чикаго. Елиз Мартен можеше да предизвика опустошение, където и да стъпеше, с идеално лакирания си елегантен крак. По-точно, тя можеше да съсипе всичко, постигнато дотук в мисията му, касаеща милиардера предприемач Йън Ноубъл.

* Гадост (фр.). – Бел. пр.

** Люсиен (фр.). – Бел. пр.

– Аз... съжалявам. Една чаша едва ли би навредила – пелтечеше Марио. Люсиен откъсна поглед от лицето на Елиз. – Знам, че е от личните ти запаси, но...

– Уволнен си – лаконично го прекъсна Люсиен.

Марио не разбираше. Люсиен тръгна да си излиза.

– Люсиен, не можеш да го направиш! – възкликна Елиз.

Той рязко се обърна, щом чу гласа ѝ. За секунда просто се взираше в нея.

– Колко време мина? – попита я. Тихият му въпрос бе отправен към нея, само за нея. Видя, че по красивото ѝ лице пробягна странна смесица от чувства – неловкост, объркване... гняв.

– Почти две години от онази вечер в „Ренигат“ – каза тя, като спомена неговия успешен нощен клуб и ресторант в Париж. Трябваше да ѝ го признае. Въпреки бурята от емоции, които бяха просветнали и угаснали на лицето ѝ, щом проговори, тя отново бе свършената хладна аристократка. Проклетата да е. Всеки мъж, който би се опитал да разреши загадката Елиз, беше обречен на доживотна обсебеност. Коя *беше* тя? Необуздана и капризна, богата наследница или сияен, златен, неуловим слънчев лъч, който струеше и присмехулно те гъделичкаше?

– Люсиен, не бързай толкова – кротко каза Елиз и вещерска усмивка разцъфна по устните ѝ, които вероятно можеха да подтикнат някой мъж към убийство. – Би било глупаво да уволниш Марио заради чувствата ти към мен.

– Не го уволнявам заради чувствата ми към теб – невъзмутимо отвърна той. Споменът за ръката на Марио върху бялата ѝ кожа просветна в ума му. *Лъжец*. Той съзнателно пренебрегна насмешливия глас в главата си. – Уволнявам го, защото подмолно се е сдобил със секретния код на ресторанта, нахлул е в частната ми собственост и е откраднал от личния ми запас.

Беше подстригала великолепната си дълга руса грива от последния път, когато я видя преди две години. Сега я носеше къса; меко просветващите златисти вълни бяха сресани зад ушите. За малко да помисли, че отрязването на тези къдрици и плитки символизира опитомяване на непокорния дух на Елиз, но се лъжеше. Нейният бунт струеше от очите ѝ. Гневът скова чертите ѝ. Сигурно бе забравила, че обичайните ѝ способности да омайва не действаха върху Люсиен.

– Не можеш да уволниш Марио – заяви тя и всички следи от изкусителната ѝ прелест преляха в раздражена неотстъпчивост. На Люсиен му се наложи да потисне усмивката си от тази внезапна промяна.

– Мога да правя каквото желая. Този ресторант е мой.

Видя как познатото непреклонно изражение стегна чертите ѝ, същото, каквото се беше изписало на лицето ѝ и като четиринайсетгодишна – Люсиен ѝ беше казал, че един жребец от конюшната на баща ѝ е прекалено силен и опасен, за да го контролира тя – изражение, което въпреки всичко той много обичаше.

– Но...

– Няма „но“ по въпроса – каза Люсиен и върна тона на гласа си в обичайния му ритъм и височина. *Нямаше* да позволи присъствието на Елиз да го извади от равновесие. Тя имаше навик да прави точно това – със замах да вдигне обичайно застиналия каймак на европейския хайлайф и да го превърне в скандализирана пяна със своите възмутителни каскади... като зашемети някой мъж с неподобната си красота и го изкуши да я опитоми. Люсиен много добре си спомняше как почти се поддаде на нейната хипнотична песен при последната им среща в „Ренигат“. Спомни си как Елиз вдигна очи към него, докато разкопчаваше панталоните му, как върхът на пръстите ѝ премина по члена му, който преливаше от гореща, сурова похот, а устните ѝ бяха червени и

подпухнали от гневното му нашествие над тях по-рано, очите ѝ – блеснали като пламтящи сапфири, вкусът ѝ – полепнал по езика му, завладяващ и сладостен.

„Искаш да забравиш миналото си, Люсиен? Ще те накарам да се почувстваш толкова добре, че ще забравиш всичко, което се случи с баща ти. Обещавам.“

Тялото му се напрегна при този спомен. Беше ѝ по-вярвал. Ако някой можеше да го накара да се самозабрави в един славен миг на блаженство, това бе Елиз. Скъпо му струваше да я отпрати онази нощ, но го направи. Тя манипулираше с такава лекота, с каквато дишаше. Знаеше точно как да пъхне най-внушителния враг в задния си джоб и да го накара да се моли като гладно куче.

И като добавка към този риск, онази нощ в „Ренигат“ Елиз бе научила прекалено много.

Още беше така, да му се не види.

Имаше само един начин някога да я покани в живота си, но тя никога нямаше да се съгласи да играе по тези правила. Не и Елиз Мартен.

Дали? – подразни го тихо гласче в ума му.

– Искам и двамата да се махнете оттук. Имате късмет, че не се обадох в полицията – заяви Люсиен и пак понечи да се обърне. Спря, щом забеляза с крайчеца на окото си, че Марио рязко тръгва към него. Очевидно през това време готвачът си беше възвърнал част от типичното високомерие.

– Не ставай глупак. Утре трябва да отвориш „Фюжън“. Нужен съм ти. Как ще намериш главен готвач?

– Ще се справя. Достатъчно дълго съм в този бизнес и знам как да се оправям с крадливи служители.

– Крадец ли ме наричаш? *Служител?* – явно Марио не можеше да реши кой етикет е по-оскъбнителен: престъпник или платен работник. Лицето му пребледня под маслиненосмуглата кожа.

Люсиен се замисли, преценяваше, взираше се в изцъклените като стъкло очи на готвача.

Явно Марио бе погълнал достатъчно алкохол, преди да доведе Елиз тук, за да я черпи с брендите на Люсиен. Дали бе възнамерявал да прави и любов с нея на кожения диван в частния му кабинет? При тази мисъл Люсиен вътрешно кипна от гняв. Предполагаше, че Марио може би е доста привлекателен за някои жени, но готвачът бе четиресетгодишен, твърде стар, за да съблазни Елиз. Независимо че тя вероятно бе имала четири пъти повече любовници от него, според Люсиен Марио си оставаше похотлив прелъстител на малолетни.

– Още не съм те нарекъл „крадец“, но ти си точно такъв. Наред с други неща.

– *Не можеш да го уволниш!* – изтърси Елиз. Люсиен косо я погледна, стреснат от паниката в гласа ѝ, но не желаше да откъсва очи от Марио, при положение че ръцете на другия мъж бяха свити в юмруци. Защо го защитаваше толкова отчаяно? Люсиен бе останал с категоричното впечатление, че Елиз се отнася хладно към примамките на готвача.

– Не се намесвай. Това не е твоя работа – промърмори Люсиен.

– Моя работа е. Ако уволниш Марио, аз какво да правя? – възкликна тя и остави чашата си на бара.

– За какво говориш? – процеди през зъби, но Марио не се интересуваше от техния напрегнат личен разговор.

– Винаги си бил едно самодоволно френско копеле, което си мисли, че може да се разпорежда с мен – изрева Марио. Той грубо стисна Елиз над лакътя. – Е, няма как да ме уволниш, защото напускам! Ела, Елиз. Да се махаме от това дяволско леговище.

Елиз остана като закована и рязко се дръпна, когато Марио я сграбчи.

– Никой не може да ми казва какво да правя – възкликна тя.

Люсиен сграбчи Марио под лакътя и го стисна. Здравно. Марио изляз от болка.

– Пусни я – предупреди го Люсиен. Той видя искрата агресия в изражението на Марио и едва се въздържа да завърти очи от раздразнение. Тази нощ наистина не му беше до това. – *Сигурен* ли си, че искаш да започнеш кавга? – кротко го попита. – Разумно ли е според теб?

– *Недей*, Марио – предупреди го Елиз.

За част от секундата готвачът се поколеба, но после алкохолът, който бе изпил, сигурно забушува във вените му – да не говорим за кипналият тестостерон, вдъхновен от Елиз – и яхна извънредната му суетност. Той пусна Елиз и се засили напред с вирнат юмрук. Люсиен блокира удара на Марио и заби своя юмрук под ребрата му.

Едно, две, готово. Почти прекалено лесно, мрачно си помисли Люсиен, щом въздухът със свистене излезе от дробовете на Марио и последва болезнено гърлено стенание.

Люсиен стрелна Елиз с поглед „за всичко това си виновна ти“, а после сложи длани върху раменете на вече превития на две Марио. Грабна сакото на готвача от столчето до бара и избута задъхания, охкащ мъж към входната врата на ресторанта, като го държеше за яката на ризата.

Когато след няколко минути се върна сам, Елиз още стоеше до бара с вдигната брадичка, осанката ѝ във всяко отношение – все така горда и изправена като на благородните ѝ предци, а погледът ѝ към Люсиен – бдителен. Той отиде до нея, несигурен дали иска да я пхне на задната седалка на някое такси, както току-що постъпи с Марио, да я смъмри за глупавата постъпка, или да я облегне на коляното си и да я напляска по дупето, че без позволение е надникнала в личния му живот.

– Какво направи с него? – колебливо попита тя, щом Люсиен наперено приближи до нея. Свирепият му гълъбовосив поглед я караше да се свива отвътре, въпреки че тя не го показваше. Елиз разбираше каква потенциална заплаха е Люсиен Соваж. Можеше да се справи с пияница като Марио и насън. Елиз знаеше колко е атлетичен, да не говорим за годините му опит в поддържане на мира и закона в неговите популярни, луксозни ресторанти и хотели по целия свят. Много пъти елементи от организираната престъпност се бяха опитвали да сложат ръка на неговите заведения и се бяха проваляли благодарение на комбинацията от острата проникателност и грубата сила на Люсиен.

– Качих го в такси. Сега... с теб какво да правя? – попита той и погледът му попадна върху нея.

Зърната ѝ настръхнаха под погледа му, който беше едновременно и огън, и лед. Гърбът ѝ се скова; гърлото ѝ замръзна. Истината още отскачаше в ума ѝ: *Люсиен Соваж беше собственик на „Фюжън“*. Без да знае, положи бъдещето си в ръцете на мъж, който я беше отблъснал.

А никой не можеше да я отблъсква.

Е, *едва ли* никой, освен ако тя не поискаше да е друго. Категорично желаше с Люсиен *да е друго*. Ама *че късмет имам*. От всички ресторанти и барове във всички градове по света избрах да вляза точно в неговия, мислеше си тя и паникьосана, и развеселена.

– Единственото, което можеш да направиш с мен – отвърна тя. Гласът ѝ беше достатъчно хладен за човек, който играеше най-неповторимата си игра на покер в живота с бити карти. Беше белег на общото им минало – на тяхното някогашно приятелство – че разговаряха на английски един с друг. Майките и на двамата бяха англичанки, а бащите – французи. Споделяха тази обща черта, тази съкровена дреболия, която преди из-